



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobkyně: **D. B.**, narozena ..., státní příslušnost Rusko, bytem V. N. 506/11, P. 3, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2014, č. j. MV-132079-9/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 7. 2013, č. j. OAM-8212-12/DP-2013. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení i k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně nedoložila k podané žádosti doklad o zajištění ubytování doplněný prokázáním oprávnění osoby, jež doklad podepsala, k jednání za ubytovatele, popř. pronajímatele (plná moc). Správní orgán řízení usnesením přerušil a současně připsal žalobkyni vyzval, aby do 30 dnů vady žádosti odstranila. Vzhledem k tomu, že tak žalobkyně neučinila, následně byla její žádost zamítnuta. Vady žádosti žalobkyně odstranila až v rámci doplnění odvolání. Žalovaný shledal, že zásada

koncentrace (§ 82 odst. 4 správního řádu) mu brání vzít tuto skutečnost na zřetel, a proto odvolání zamítl.

V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá, že výzva k odstranění nedostatků žádosti (včetně určení lhůty) nebyla vydána ve formě usnesení; k tomu žalobkyně argumentuje § 39 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k nezákonné formě výzvy je na ni třeba hledět, jako by nebyla vůbec vydána, nemohla vyvolat žádné účinky, žalobkyni nebyla platně stanovena žádná lhůta k odstranění nedostatků žádosti.

Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítá, že se správní orgány nezabývaly přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítá, že aplikace koncentrační zásady je v posuzované věci přepjatým formalismem a vede k nespravedlivému řešení, a to zvláště za situace, kdy účastník řízení nebyl k doložení chybějícího dokumentu řádně vyzván.

Žalobkyně navrhuje zrušení rozhodnutí obou stupňů.

Ve vyjádření k žalobě uvedl žalovaný, že poskytnutí přiměřené lhůty k odstranění vad žádosti formou usnesení dle § 39 odst. 1 správního řádu není nutné, neboť by to znamenalo zbytečnou formalizaci správního řízení, s ohledem na následky takového postupu (doručení usnesení, případný opravný prostředek proti němu podaný atd.). Podstatné pro rozhodování správního orgánu o tom, jakou formu zvolí, je to, že pouze lhůta stanovená usnesením je pro účastníky řízení závazná. Pokud by účastník v takto (závazně) stanovené lhůtě nestihl daný úkon učinit, mohl by požádat o prominutí jeho zmeškání podle § 41 správního řádu. Lhůta poskytnutá neformálně, tzn. pouhou výzvou či sdělením správního orgánu pro účastníka řízení formálně závazná není a není tak ani třeba žádat o její prominutí. V tomto případě však žalobkyně vadu žádosti odstranila až v průběhu odvolacího řízení. Je třeba přihlídnout i k tomu, že se jedná o řízení o žádosti žalobkyně a mělo by tedy být především v zájmu samotné žalobkyně, aby doplnila žádost co nejdříve tak, aby o ní mohlo být rozhodnuto. Dále žalovaná konstatuje, že vzhledem k tomu, že se v tomto případě jedná o zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 1 ve spojení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., nebyl správní orgán povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. V ostatním žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)] a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Při jednání, které u zdejšího soudu proběhlo dne 15. 4. 2016, setrvala žalobkyně na svém návrhu i argumentech; žalovaný se z jednání omluvil s tím, že souhlasí, aby jednání proběhlo bez jeho účasti.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Pokud jde o první žalobní bod, platí podle § 45 odst. 2 správního řádu, že *nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).*

Podle § 39 odst. 1 *správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být obrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.*

Z citovaného ustanovení vyplývá, že pro předmětnou výzvu zákon formu usnesení nepředepisuje. Logicky ani „přiměřená lhůta“ v této výzvě stanovená nemusí být stanovena usnesením. Nejednalo se o lhůtu stanovenou podle § 39 odst. 1 správního řádu, neboť § 45 odst. 2 je vůči tomuto ustanovení speciální (netýká se kteréhokoli úkonu účastníka v kterémkoli typu řízení, ale jen specifického případu – odstraňování nedostatků žádosti). Ostatně v řízení o žádosti využívat institutu dle § 39 odst. 1 se ani nedoporučuje (srov. např. Vedral, J. Správní řád. Komentář. II. aktualizované vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 481). Nadto, i kdyby výzva měla mít dle zákona formu usnesení, bylo by v případě nedodržení zákonem stanovené formy možno k takové vadě přihlédnout pouze tehdy, jestliže mohla mít za následek, že účastník nevěděl, jakou vadu podání má odstranit, nebo že nebyl řádně poučen (srov. – *mutatis mutandis* – nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 12. 1996, sp. zn. III. ÚS 301/95). To v daném případě žalobkyní tvrzeno nejen nebylo, ale ani obsah výzvy objektivně nemohl vzbuzovat pochybnosti o tom, co a v jaké lhůtě má žalobkyně učinit. Jinými slovy, ani případný nedostatek formy výzvy by v posuzované věci nemohl vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé.

K druhému žalobnímu bodu soud konstatuje, že § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců upravuje kritéria, jejichž prizmatem se posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Toto ustanovení však samo nestanoví případy, kdy se uplatní. Jednotlivé případy, kdy se posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí, upravují ustanovení zákona o pobytu cizinců zabývající se konkrétními druhy pobytových oprávnění a typovými situacemi, které u jednotlivých druhů pobytových oprávnění mohou nastat. Tak např. posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí vyžaduje § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V nyní rozhodované věci však správní orgán postupoval podle § 56 odst. 1

citovaného zákona, přičemž toto ustanovení neobsahuje požadavek na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Ani v tomto směru tedy správní orgány nepochybily.

K třetímu žalobnímu bodu soud poukazuje na § 82 odst. 4 správního řádu, dle něhož *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*

Soud především konstatuje, že se v posuzované věci jednalo o řízení o žádosti a že žalobkyně neuvádí a nikdy v minulosti neuváděla ani neprokazovala, že jednatelské oprávnění (plnou moc) osoby, která jí vystavila doklad o ubytování, nemohla doložit dříve než v řízení odvolacím. Žalobkyně tudíž neuvádí a neprokazuje žádné zákonem předvídané skutečnosti, které by umožňovaly prolomit v posuzované věci koncentrační zásadu. I třetí žalobní bod je tak nedůvodný.

Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, dle něhož „*smyslem tohoto ustanovení (tj. § 82 odst. 4 správního řádu – pozn. zdejšího soudu) je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně*“. Pokud tedy žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně dostatečnou součinnost neposkytla, je současná situace důsledkem pouze její nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 15. dubna 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.